

Có không biết bao nhiêu cặp vợ chồng, từ bao nhiêu năm cưới mà tình trạng “khóc khóc”, tình trạng “xung khóc” biết hòa giải hai vợ chồng kéo dài năm này tháng nọ.

Họ không buồn bực một chút thì giờ để tìm hiểu lý do của sự khóc khóc, suy nghĩ chý và tìm cách khóc phóc để gia đình có một đời sống hạnh phúc, an vui.
Họ không ý thức được rằng, hạnh phúc có sẵn trong hiện tại, trên con đường chúng ta đang đi...

Chỉ một việc chúng ta được sống được lập, nghĩa là có thể thấy, nghe, đi, đứng, ăn uống, không bệnh hoạn, có cơm ăn, có áo mặc, có nhà ở và được bình yên đã là một hạnh phúc vô cùng trong đời, mà ít người ý thức, vì người ta cứ mãi theo đuổi những mong tưởng tượng xa xôi, thế hình bất bóng.

Nếu tuấn nào không buồn rầu với những sinh hoạt cùng đứng, hai vợ chồng tôi đi ăn nhậu tiệc tùng ở nhà bạn bè, sẽ có dịp nghe các bà, sau khi ăn no kéo nhau ra phòng khách, đem ông chồng yêu quý của mình ra thế kh.

Câu chuyện của chị Hằng làm tôi suy nghĩ rất nhiều, từ câu chuyện đó tôi suy ra một triết lý... sống hạnh phúc ngay bây giờ và ở đây.

Chỉ Hằng kể, chị viết biên truyện về hai con, qua Mẹ may mẹ con viết về lúc đầu những đơn đơn đã tạo được cuộc sống tốt đẹp. Chị mua được một cái nhà hàng nho nhỏ và các con đã ăn học nên người. Hơn mười năm sau ông chồng ra tù cải tạo mới được bố lãnh sang Mỹ. Trong thời gian xa cách hơn một chục năm đó hai người đã hoàn toàn thay đổi. Chị Hằng đã quen đời

s&#ng Tây ph&#ng, tháo v&#t, lanh l&#i, còn ông ch&#ng sau m&#t th&#i gian lâu dài b&# tù đ&#y, s&#c kh&#e y&#u kém, tinh th&#n b&# kh&#ng ho&#ng, ông r&#t ch&#m ch&#p, có th&# nói là cù l&#n so v&#i bà v&#.

Tinh th&#n ch&# H&#ng luôn b&# căng th&#ng, lo âu vì vi&#c làm ăn buôn bán, c&#nh tranh, l&#i thêm thân xác quá m&#t m&#i vì làm vi&#c nhi&#u gi&# ò nhà hàng nên lúc nào ch&# cũng cau có, g&#t g&#ng nh&# b&#nh th&#n kinh hay xì-n&#c vô lý, càng làm cho ông ch&#ng thêm bu&#n t&#i thân ph&#n s&#ng bám vào v&#.

M&#t hôm ông ch&#ng b&#nh, b&#o ch&# H&#ng rót cho m&#t ly s&#a. Ch&# cầu nh&#u: - Thì ông đi l&#y đi, còn đi đ&#c, ch&#a b&#nh n&#ng mà.

Ông ch&#ng đ&# qu&#u: " tôi b&#nh bà bi&#t không?

Ch&# H&#ng v&#i tay l&#y ly n&#c trà ch&# đang u&#ng, đ&# s&#a vô r&#i đem l&#i cho ông ch&#ng. Ch&# d&#n m&#nh cái ly lên bàn nói "u&#ng đi", r&#i quay l&#ng đi.

Ông ch&#ng n&#i gi&#n b&#t đ&#u to ti&#ng: - Bà đã đi quá m&#c c&#a m&#t ng&#i v&#, không coi ch&#ng ra gì!

Ch&# H&#ng tr&# l&#i l&#i: - "Bên M&# này bình quy&#n, không có chuy&#n ch&#ng chúa v&# tôi. Ai cũng ph&#i làm vi&#c c&#c th&#y cha đ&# ki&#m s&#ng, không ai h&#u ai nh&# bên nhà".

Ch&# l&#ng nh&#ng không d&#t l&#i.

Ông ch&#ng th&#y cái gì màu đen gi&#ng con ru&#i trong ly s&#a, ông la lên: - Bà cho tôi u&#ng s&#a v&#i ru&#i, bà bi&#t không?

Ch&# H&#ng bình th&#n đ&#p: - Thì v&#t nó ra. ò bên Vi&#t Nam, đang ăn ph&# con ru&#i bay r&#t vô tô ph&# mình v&#t b&# đi, r&#i ăn ti&#p có sao đâu.

Ông ch&#ng n&#i c&#n, nh&#c l&#i đ&# th&# chuy&#n bu&#n phi&#n ch&#t ch&#a trong lòng b&#y lâu nay. Ông ch&#ng ch&#a đ&#t l&#i thì bà v&# ph&#n pháo ngay b&#ng nh&#ng l&#i l&# th&#t danh đá. C&# hai trao đ&#i nhau nh&#ng câu nói chanh chua, đ&#c ác cho h&# gi&#n.

Trong c&#n nóng gi&#n đó, h&# không có thì gi&# suy nghĩ, cân nh&#c t&#ng l&#i nói, nên nh&#ng l&#i l&# th&#t tàn nh&#n, đ&#c đ&#a đ&#c b&#n th&#ng vào tai, vào tim hai ng&#i và đã đ&# l&#i nhi&#u v&#t th&#ng không hàn g&#n đ&#c.

Không d&#n đ&#c c&#n gi&#n, anh ch&#ng nói: "Không th&# ti&#p t&#c đ&#c n&#a, ph&#i ly đ&#".

Bà v&# tr&# l&#i ngay: - Càng s&#m càng t&#t, b&# ông ra tôi đ&# s&#c l&#y m&#t ch&#c th&#ng nh&#n ông.

Ông ch&#ng không ch&#u thua nói: - Phen này ông v&# Vi&#t Nam ông l&#y gái còn trinh ch&# không l&#y bà già ó đ&#m nh&# bà .

Ch&# H&#ng ch&#y v&#i ra xe : - Tôi đi t&#i văn phòng lu&#t s&# ký gi&#y ly đ&# ngay bây gi&# đây.

Tồii vẫnn phồnnng luồtt s&# , ch&# H&#ng g&#i đ&#i n th&#i v&# cho hay luồtt s&# đ&#i ph&#i đ&#t tr&# c hai ngànn đ&# và khồnnng tr&# l&#i n&#u sau này h&# đ&#i ý khồnnng muồnn ly đ&# . Ông ch&#ng đ&#ng ý ngay, r&#i bu&#n b&# đ&#ng đ&#y b&# c&# l&#i b&#n r&#a ch&#n, đ&# ly s&#a. Bên c&#a s&# có ánh sáng, anh ch&#ng m&#i th&#y mi&#ng đen trong ly s&#a là lá trà trong ly ch&# H&#ng đ&# u&#ng. Thì ra c&# hai v&# ch&#ng c&#i nhau rùm beng, làm m&#t đi m&#t bu&#i sáng đ&#p tr&#i ch&# vì x&#n xác th&#y lá trà mà t&#ng là con ru&#i. Anh ch&#ng ân h&#n cho s&# nóng n&#y c&#a mình. Không ph&#i hai v&# ch&#ng ch&# m&#t đi m&#t bu&#i sáng đ&#p tr&#i mà m&#t luôn hai ngànn đ&#, đ&#y là may n&#u không th&#y lá trà thì h&# đ&# ly đ&# , gia đ&#nh ly tan, con cái bu&#n kh&# , ch&# vì nóng n&#y, l&#m l&#n. Lúc nóng gi&#n đ&#u óc ng&#i ta không sáng su&#t, nói n&#ng không ti&#c l&#i.

Hai v&# ch&#ng ti&#p t&#c s&#ng chung, ăn chung, ng&# chung nh&#ng không h&#nh phúc, không ai nh&#ng nh&#n ai. Ai cũng có cái “ng&#” quá to, t&# cho mình đúng r&#i r&#ng h&#ng c&#i, m&#t sát l&#n nhau. H&# đ&# m&#c cho tình tr&#ng kh&#c kh&#u kéo dài vì tin là tu&#i c&#a h&# xung kh&#c, s&# con chu&#t, con mèo, con r&#n, con heo g&#i đó... t&# hành xung, vì tình nghĩa không ly đ&# , nh&#ng không th&# s&#ng thu&#n hòa, h&#nh phúc v&#i nhau đ&#c.

M&#t hôm có m&#t ng&#i khách đ&#n ăn ở nhà hàng đ&#a cho ch&# H&#ng xem hình h&# v&#a xây m&#t căn nhà r&#t khang trang b&#n t&#ng l&#u tuy&#t đ&#p ở Saigon mà t&#n có b&#y ch&#c ngànn m&# kim. Ch&# H&#ng c&#m cái hình ng&#m t&#i ng&#m lui thích quá, mu&#n v&# VN xây m&#t căn nh&# v&#y cho cha m&# ở b&#y gi&# và m&#t ngày nào đó v&# h&#u hai v&# ch&#ng v&# VN, thì có căn nhà ti&#n nghi. Ở đây ch&#c con cái s&# b&# cha m&# vô vi&#n đ&#ng l&#o, thêm bu&#n t&#i.

Th&# là ch&# H&#ng t&# ý bay v&# VN hai tháng đ&# t&#n m&#t trông coi vi&#c xây c&#t căn nhà theo ý ch&# mu&#n. Tr&# c khi đi ch&# đ&#n dò m&#y đ&#a con, coi ch&#ng ba, đ&#ng đ&# ng đi nh&#u nh&#t, g&#p g&# bà này bà n&# lúc m&# v&#ng nhà. Hai đ&#a con nghe l&#i m&# , đ&# ý canh ch&#ng ông già. Ông ch&#ng đi đâu c&# , bu&#i t&#i sau khi đóng c&#a nhà hàng v&# ông ng&#i gõ l&#c cóc trên keyboard computer đ&#n quá n&#a đ&#m, “chat” v&#i m&#y cô gái ở VN mu&#n l&#y ch&#ng Vi&#t Ki&#u. Ch&# trong vòng hai tháng là tình n&#ng say đ&#m n&#y n&# gi&#a ch&#ng ch&# và cô gái tu&#i đáng con ở VN. Câu chuy&#n tình ở trên net đã thúc đ&#y anh ch&#ng quy&#t v&# VN m&#t chuy&#n đ&# g&#p ng&#i tình trong m&#ng, trên net.

Khi ch&# H&#ng tr&# v&# M&# , hí h&#ng v&#i m&#y cái hình căn nhà khang trang ở VN thì ông ch&#ng ch&# quy&#t li&#t đòi v&# VN đ&# xem t&#n m&#t căn nhà. C&# nhiên ch&# H&#ng không cho ông ta v&# VN m&#t mình, cho ch&#ng v&# VN m&#t mình r&#t nguy hi&#m, đ&# b&# các cô gái t&# ở VN quy&#n r&#. Nh&#ng nay v&#i tình yêu thúc đ&#y ông ch&#ng ch&# H&#ng quy&#t “qu&#t kh&#i”, không ch&#u đ&#ng s&# ch&# huy, theo ý ki&#n c&#a v&# n&#a. Ch&# H&#ng gi&#n l&#y, c&#nh cáo là khi ông tr&# v&# thì ông cu&#n qu&#n áo ra kh&#i nhà. Ly đ&# . Ông ch&#ng nghĩ b&#ng “càng t&#t”.

Khi v&# t&#i VN thì vi&#c đ&#u tiên là anh ch&#ng đi tìm g&#p ng&#i tình trên net. Tr&#i ở i! Hình trên net thì cô ta đ&#p và duyên dáng, còn trên th&#c t&# thì x&#u ở i là x&#u và qua nhi&#u câu chuy&#n thì anh ch&#ng th&#y rõ là cô này “b&#t đ&#a”, moi móc ti&#n Vi&#t ki&#u h&#n là có tình yêu chân th&#t. Cô này mu&#n đi M&# v&#i b&#t c&# giá nào, chuy&#n s&#ng h&#nh phúc hay không thì h&# h&#i phân gi&#i, c&# ly đ&# cũng không sao, mi&#n đ&#c đi M&# . Ông ch&#ng th&#t v&#ng, lo ng&#i, ti&#c công xúc t&#p nuôi c&# , không bi&#t c&# ở v&#i ông đ&#c bao lâu mà tr&# c m&#t là ph&#i hy sinh bà v&# già... Sau vài l&#n g&#p g&# anh ch&#ng quy&#t ở l&#i v&#i v&# “ta v&# ta t&#m ao ta” cho ch&#c ăn.

Tá đ&#y ngày nào anh ta cũng o b&# đ&# a ông bà già v&# đ&# ăn , đ&# ch&# i, nh&# m&# t th&# ng r&# có hi&# u.
Ch&# H&# ng &# nh&# l&# c l&# o h&# t phòng này t&# i t&# n&# c&# tìm m&# t ch&# ng tích đ&# hi&# u vì sao ông nh&# t
quy&# t đòi v&# VN, ph&# i có m&# t đ&# ng c&# nào đó thúc đ&# y ông ta m&# i quy&# t li&# t nh&# v&# y.

Moi m&#c h&# t qu&# n áo &# m&# i góc k&# t, ch&# m&# i th&# y m&# t h&# p bánh biscuit đ&# c gói k&# , tim ch&# đ&# p
m&# nh, h&# i h&# p m&# ra t&# t&# , trong đó có m&# t cu&# n s&# tay nh&# và m&# t x&# p th&# cũ gi&# y đã b&# c màu.
Ch&# m&# cu&# n s&# nh&# ra đ&# c m&# i bi&# t đó là quy&# n nh&# t ký, ông ch&# ng vi&# t r&# t ng&# n g&# n nh&# ng
tâm tình th&# t bu&# n t&# i v&# cu&# c đ&# i đ&# i, bây gi&# không còn uy quy&# n c&# a m&# t c&# p ch&# huy, m&# t
ng&# i ch&# ng, ng&# i cha trong gia đ&#nh... Ông ghi l&# i s&# ch&# u đ&# ng, ch&# p nh&# n cu&# c s&# ng hi&# n
t&# i, nh&# t là n&# i bu&# n t&# i ph&# i s&# ng bám vào v&# , vì tu&# i đã l&# n không th&# làm l&# i t&# đ&# u...

Đ&# c t&# i đây ch&# H&# ng th&# y c&# m đ&# ng &# a n&# c m&# t, bây gi&# ch&# m&# i c&# m thông, th&# ng xót, t&# i
nghi&# p ch&# ng.. T&# tr&# c t&# i gi&# m&# i l&# n n&# i c&# n là ch&# la cho h&# gi&# n, ch&# không h&# nghĩ t&# i tình
th&# n ông ch&# ng đã b&# kh&# ng ho&# ng tr&# c cu&# c đ&# i đ&# i, và ch&# cũng không bi&# t gi&# ng nói th&# ng
nh&# t vô tình c&# a ch&# đã làm ch&# m t&# ái ông ch&# ng r&# t nhi&# u, đã đ&# l&# i trong tâm th&# c ông nhi&# u
đau th&# ng, bu&# n t&# i không t&# đ&# c.

Ch&# H&# ng b&# cu&# n nh&# t ký xu&# ng, đ&# c ti&# p x&# p th&# , thì ra đây là nh&# ng cái th&# ch&# đã g&# i cho
anh ch&# ng t&# lúc hai ng&# i m&# i yêu nhau. Ch&# th&# t xúc đ&# ng khi th&# y anh ch&# ng v&# n còn gi&# k&#
nh&# ng k&# v&# t này.

Ch&# đ&# c cái th&# th&# nh&# t, có nh&# ng l&# i l&# th&# t ng&# t ng&#o, n&# ng n&# u đ&# th&# ng "anh đ&# ghét ghê!
Anh bi&# t là xa anh em nh&# anh th&# y m&# không? L&# n sau h&# em g&# i đ&# n tho&# i, dù anh b&# n đ&# n
đâu anh cũng ph&# i g&# i l&# i li&# n, n&# u không em s&# b&# t đ&# n..." Kèm theo th&# là cái hình ch&# lúc 18
tu&# i. Tr&# i lúc đó m&# t mũi xinh ghê, đã xinh đ&# p còn ng&# t ng&#o n&# a ch&# ng trách ông ch&# ng tr&# ng
cây si, đòi làm đ&#m c&# i s&# m. Cái th&# có ép hoa pensée n&# a, tình thu&# y thi&# t là th&# m&# ng.

Ch&# H&# ng v&# i tay l&# y cái g&# ng trên bàn, soi l&# i m&# t mình bây gi&# ...h&# i &# i, năm tháng đã đ&# l&# i
trên m&# t ch&# nhi&# u n&# p nh&#n, đã già nua mà lúc xì-n&# c ch&# còn cau có, ch&# ng trách sao bây gi&#
ch&# ng mu&# n th&# ng mà th&# ng không vô.

Ch&# H&# ng đ&# c ti&# p cái th&# th&# hai, cái nào cũng có kèm theo m&# t cái hình r&# t xinh, h&# i đó có
bao nhiêu ti&# n m&# y cô gái cũng đ&#m đ&# cho máy ti&# m ch&# p hình ăn.
Trong th&# ch&# vi&# t: " Em nh&# bu&# i chi&# u mình đ&# o ch&# i trong công viên, tr&# i b&# t đ&# u m&# a nh&#
h&# t, anh ôm, che m&# a cho em, trong vòng tay th&# ng yêu c&# a anh, em c&# m th&# y th&# t &# m êm,
h&# nh phúc. Em mong vòng tay th&# ng yêu này che ch&# em mãi su&# t cu&# c đ&# i..." .

Ch&# H&# ng nh&# l&# i ...m&# i cách đây m&# y hôm, hai v&# ch&# ng lái xe khi tr&# i tuy&# t. Nhìn nh&# ng bông
tuy&# t r&# i nh&# càng thú v&# h&# n m&# a r&# i nhi&# u, nh&# ng bây gi&# già hay qu&# u b&# y, đ&# ng tr&# n tr&# t ,
ông ch&# ng ghì ch&# t tay lái, trong lúc ch&# cầu nh&#u:

- Ông lái xe ki&# u gì k&# c&# c v&# y, sang "lane" sao không ra signal, h&# i này b&# o đi đ&# ng trong ông
không ch&# u, ông đi đ&# ng ngoài bây gi&# không nh&# đ&# ng. Tôi nói v&# i ông hoài, lên xe thì ph&# i
coi b&# n đ&# tr&# c, đ&# nh h&# ng, bây gi&# s&# p tr&# chuy&# n bay mà còn l&# n qu&# n không bi&# t đ&# ng,
kh&# không?

Ông ch&#ng c&# i: - Bà gi&#i bà lái đi!

- Tôi không lái xe đ&# c trên xa l&# , tr&# i tuy&# t.

- Không lái đ&# c thì im đi đ&# ng&# i ta lái. Đã l&# c đ&# ng còn nghe c&# n nh&# n có b&# c không?

Cái th&# th&# ba cũng có l&# i l&# n&# ng n&#n tha thi&# t l&# m.

-Em mong khi mình v&# s&# ng v&# i nhau r&# i, m&# i đêm em s&# đ&# a anh vào “rose garden”
(v&# n h&# ng) th&# t th&# m&# ng.

Th&# c t&# b&#y gi&# c&# m&# i l&# n ông ch&# ng l&# i g&# n thì ch&# nh&#n nh&# : - M&# t quá đi thôi! làm vi&# c đ&# u
t&# t m&# t t&# i c&# ngày mà t&# i gi&# này ông còn b&# t làm thêm job đêm!

Ông ch&# ng ch&# u đ&# m ăn xôi, choàng tay qua ôm v&# .

Ch&# t nh&# t&# i m&# y cái bills, ch&# H&# ng h&# i :

-Cái bill n&# c anh tr&# ch&# a, n&# u đ&# tr&# là h&# cúp n&# c cho mà coi.

Nghe cúp n&# c ông ch&# ng ho&# ng quá, tu&# t xu&# ng gi&# ng đi tìm cái bill coi đã tr&# ch&# a.

V&# a tr&# l&# i đ&# t l&# ng xu&# ng gi&# ng n&# m thì ch&# H&# ng nói, đã nh&# c anh b&# vô băng IRA hai ngàn
đ&# đ&# c tr&# thu&# , anh b&# ch&# a?. Cái máng x&# i r&# t t&#n teng c&# tháng nay, ch&# ng nào anh m&# i
s&# a?

Ông ch&# ng kêu tr&# i: - Tr&# i &# i! sao c&# t&# i gi&# tôi leo lên gi&# ng n&# m c&# nh bà, bà h&# i đ&# th&#
chuy&# n nh&# v&# y, làm sao h&# ng n&# i, thôi b&# m&# nó qua h&# t đi, tính sau...

X&# p l&# i x&# p th&# cũ, ch&# H&# ng &# u t&# nghĩ đ&# n hai ch&# “vô th&# ng”, qu&# th&# t v&# n v&# t luôn đ&# i thay.
T&# m&# t cô gái xinh đ&# p hi&# n đ&# u nay tr&# thành bà già x&# u xí, hay g&# t g&# ng, khó th&# ng. Ngày
này qua ngày khác ch&# đã quá b&# n r&# n ch&# y đưa v&# i cu&# c s&# ng đ&# n n&# i không có thì gi&# đ&# ng
l&# i đ&# suy nghĩ, tìm hi&# u coi mình đã s&# ng nh&# th&# nào? Mình đã s&# ng v&# i ý th&# c hi&# n h&# u và
s&# ng h&# nh phúc trong t&# ng phút, t&# ng giây hi&# n t&# i?

Vì cu&# c s&# ng quá b&# n r&# n, bon chen đ&# cung &# ng nh&# ng nhu c&# u, ti&# n nghi v&# t ch&# t, rõ ràng là
ch&# đã đánh m&# t quá nhi&# u h&# nh phúc hi&# n t&# i c&# a mình cho nh&# ng v&# ng t&# ng điên đ&# o, đ&# c,
m&# t, h&# n , thua, vinh, nh&# c, bu&# n, gi&# n, th&# ng, ghét. Kho&# c kho&# i trong âu lo, toan tính, sân
h&# n , thù oán, trong nu&# i ti&# c ký &# c, trong &# c v&# ng t&# ng lai và ngay c&# gi&# phút này ch&# cũng
đang lao chao v&# ng đ&# ng...s&# b&# t an có m&# t th&# ng tr&# c trong đ&# i s&# ng tinh th&# n, tâm linh c&# a
ch&# .

Ch&# nh&# ng giây phút th&# t l&# ng đ&# ng tâm t&# nh&# th&# này ch&# m&# i th&# y th&# ng ch&# ng và ân h&# n
v&# cách c&# x&# t&# i t&# v&# i ch&# ng. Ngày hôm sau ch&# quy&# t đ&# nh làm m&# i l&# i cu&# c tình b&# ng cách
s&# s&# a đ&# i đ&# đ&# c đ&# th&# ng nh&# ngày x&# a. Ch&# đi ch&# mua cho ch&# ng vài cái cà v&# t, vài đôi
v&# , qu&# n áo m&# i, r&# i gói l&# i c&# n th&# n trong gi&# y ki&# ng màu th&# t đ&# p, nh&# gói quà Giáng sinh. Ch&#

đi đến nh khi ch& ng VN v& ch& s& b& t m& t anh ch& ng l& i, đem quà ra bày m& t bàn r& i m& m& t anh ta ra cho xem, ch& c ch& n là anh ta s& r& t vui m& ng và hình phúc tr& c s& đ& i m& i này .

Trong lúc ch& đang quy& t tâm làm m& i l& i cu& c đ& i thì có ng& i b& n r& ch& đi d& l& p thi& n ở chùa g& n nhà, ch& nh& n l& i đi ngay. Ở thi& n đ& ng, các thi& n sinh ng& i thành m& t vòng tròn. Bên c& nh th& y, t& t c& cùng th& th& u& ng trà và bàn chuy& n đ& o (trà đàm) và nghe pháp tho& i, có lúc cùng nhau hát nh& ng bài thi& n ca, đ& ý th& c s& s& ng nhi& m m& u trong gi& phút hi& n t& i, vui nh& tr& th& . Trong môi tr& ng trong sáng này, ch& c& m th& y nh& đã thoát vòng t& c l& y, b& c vào ni& t bàn ở th& gian. Ch& a bao gi& ch& có đ& c c& m giác an l& c thanh th& n, tâm h& n r& ng m& , tha th& , bao dung, vui t& i, h& n nhiên nh& v& y.

Th& y gi& ng v& s& “c& m & n” và “ái ng& ”. Trong lúc l& ng nghe ch& nhìn xu& ng nh& đ& th& m th& u h& t nh& ng l& i gi& ng vàng ng& c c& a th& y. Suy nghĩ k& l& i thì ch& ch& a bao gi& nói l& i c& m & n ch& ng và con cái, mà chính th& c ch& đã mang & n h& r& t nhi& u. Ch& ng là ng& i đ& u g& i, tay & p đã chia x& v& i ch& bi& t bao nhiêu kh& c& c, bu& n vui c& a cu& c s& ng. Ch& cũng ch& ng có đ& ý t& i hai ch& “ái ng& ” là nh& ng l& i nói êm đ& p, đem l& i hình phúc cho nhau. T& tr& c t& i gi& h& n& i c& n lên là ch& nói, ch& nói b& t c& cái gì v& t hi& n ra trong óc, nói cho h& gi& n, không cần nh& c, đ& n đo h& u qu& gì c& .

Càng nghe th& y gi& ng ch& càng ân h& n cho nh& ng gì mình đã nói, đã làm m& t cách vô minh t& tr& c t& i gi& . T& i hôm đó, ch& g& i đ& i n tho& i cho ch& ng v& i nh& ng l& i l& r& t ng& t ngào, êm đ& u, ch& đ& n dò anh ch& ng c& vui ch& i bên nhà, khi v& thì nh& mua cho ch& m& y th& c ăn Vi& t Nam nh& khô cá thi& u, khô lan phòng, m& t me...ch& th& c s& n& n nóng mong cho mau qua m& t tu& n đ& đón ch& ng v& . Cu& c đ& i c& a hai ng& i t& nay s& đ& i khác, s& không còn kh& c kh& u , xung kh& c nh& tr& c n& a.

Hai ngày sau, đ& a cháu bên VN g& i đ& i n tho& i qua cho hay ch& ng ch& b& “heart attack” trong lúc t& m bi& n v& i m& y cháu và t& t th& trên đ& ng đ& a t& i b& nh vi& n c& p c& u. Ch& v& i v& bay v& Saigon , c& nhiên ch& đem theo nh& ng món quà đã gói trong gi& y ki& ng th& t đ& p. Lúc t& n li& m, ch& đã li& m theo quan tài nh& ng món quà này v& i th& t nhi& u n& c m& t...đã mu& n r& i!

Ai cũng bi& t đ& i là vô th& ng, hãy s& ng tr& n v& n nh& ng gi& phút hi& n t& i, bi& t là bi& t v& y nh& ng ng& i ta c& đ& cho đ& i trôi lãng, đ& cho bi& t bao phi& n mu& n c& hòa quy& n theo tâm h& n ta trong m& i phút giây. Có m& t lúc nào đó đ& ng l& i, th& h& i, chúng ta đã b& bi& t bao nhiêu sinh l& c, công s& c đ& có đ& c m& t tình yêu nh& ý, m& t danh v& ng nh& ý, m& t tài s& n nh& ý và r& ng chúng ta th& c s& đã s& ng v& i cái “nh& ý” đó m& t cách hình phúc không? Rõ ràng là chúng ta v& n còn nhi& u phi& n mu& n và cay đ& ng mà ph& n l& n là b& i bám víu, dính m& c v& i “cái tôi”, “ cái c& a tôi”, và cái t& ngã c& a tôi”. Đó là ch& a k& cái tâm th& c đang b& thiêu đ& t b& i nh& ng khao khát, && c m& và lo âu ...

Đ& thoát ly m& i phi& n não, đ& xa lìa m& i m& ng t& ng, đ& o điên, cu& ng si, chúng ta hãy t& p s& ng buông x& , “không phân bi& t”. Hãy ý th& c mình đang s& ng, trong t& ng h& i th& , trong m& i b& c chân, hãy an trú v& ng ch& c trong hi& n t& i - s& ng hình phúc ngay bây gi& và ở đây.

Hình Phúc Hiên Ti

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Ba, 03 Tháng 4 Năm 2012 13:08
